

RESSÒ DE LA PARAULA

«L'avui» de Déu (II): Les fugides

«L'avui» de Déu és, doncs, l'instant present.

El moment actual, diem, «és meu», és la meua vida, la que sofreiro, la que gaudeixo, sobre la qual decideixo lliurement. Sí que és el teu moment, també el meu, el nostre. Però, igualment, aquest moment, i no un altre, és el de Déu...

Tanmateix, hem de reconèixer que moltes vegades estem temptats de fugir. Especialment quan el moment actual és complex i ple de sofriment. No volem assumir-lo i en fugim amb subterfugis. Fugides totes enganyoses, seductores, tranquil·lizants, que no guareixen de veritat.

Hi ha moltes fugides, que eviten afrontar la realitat present.

—Negar o deixar de banda el present, refugiant-se en el passat. És l'enyorança i la mitificació del que es va fer i es va viure. Igualment, buscant el refugi en el futur, on es descobreix la utopia, que conquerirem si triomfa el nostre ideal i el nostre programa de canvi.

—Una altra fugida és consolar-se amb el simple pensament. És a dir, elucubrar sobre els culpables de la situació actual, així com sobre les solucions que «s'haurien de prendre».

—Una altra fugida-refugi, particularment enganyosa, és lliurar-se a l'activisme. Tenir la impressió que l'acció, «fer moltes coses», és realment fer alguna cosa, quan en realitat res no canvia en la seva profunditat.

—En el terreny de la vida religiosa es dona també una fugida del present real, que ve disfressada d'un bon fer. És la fugida a una religiositat hiperafectiva i sensiblera, que fa sensació de descans i de compliment del que Déu demana.

—Hi ha moltes altres fugides del moment, com el refugi en el plaer compensatori, en el somni

d'un triomf personal, quedar-se en tot allò extern, sense esforçar-se a aprofundir què hi ha actualment al cor...

Ben mirat, totes les fugides de la realitat són actes d'idolatria.

Els ídols són construccions humanes, fruit de les nostres mans: ideologies, construccions imaginatives, obres, sistemes, sensacions del «jo», etc. Però tenen la particularitat d'haver estat elevades per nosaltres a la categoria de coses absolutes, com si fossin déus, allò que busquem per sobre de tot, al qual tot se sotmet, perquè és font segura de tranquil·litat.

Entenem el primer precepte del Decàleg:

«Soc el Senyor el teu Déu, que et vaig treure de l'esclavitud. No tindràs altres déus. Estimaràs Déu amb tot el cor» (cf. Lv 20,1-17).

He sentit que el monjo Evagri Pòntic (segle IV) va advertir: «El monjo que fugi de la cel·la, no sols fugi

de Déu, sinó també de si mateix». El gran escriptorista alemany, convertit del protestantisme al catolicisme, H. Schlier, escrigué sobre 1Co 10,11:

«Fàcilment no ens adonem que per a nosaltres ha arribat ja la fi dels temps, és a dir, el nostre temps és el de la fi i ha començat el temps de Déu. Ens aferrem al passat i, més encara, al futur, i no percebem que tots dos estan anul·lats pel present del temps de Déu.»

L'instant present no és fàcil. Però en ell Déu et vol, en aquest moment Ell segueix estimant-te, perquè aquest moment forma part del nou temps inaugurat per Jesucrist. Aquest nou temps, sense sortir encara de la història humana, és el definitiu: «Ja res no podrà separar-nos de l'amor de Crist». No hem de fugir. Passi el que passi avui, en la nostra història present, continuarà sent «l'avui de Déu».

† Agustí Cortés Soriano

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

M'anava a seure al pedrís i era moll. En un primer moment em vaig contrariar, però de seguida vaig prendre consciència de la subtilitat amb què l'aigua s'havia dipositat al damunt d'aquell seient. Les hores que deurien haver passat per acumular-se el líquid suficient per mullar-lo!

Vaig entendre què passa quan l'aigua ens envolta perquè tot quedi moll. No vaig trigar en percebre la presència de Déu que ho omple tot quan hi davalla l'Esperit diví. Hi estem massa

acostumats en sentir-ho repetir, com d'esma, «fent que hi davalli el vostre Esperit, com la rosada».

Aquesta és la causa de la transformació sacramental del pa i el vi eucarístics. Conseqüència implacable de l'acció divina. Quan Déu fa la seva obra ens embolcalla dins seu. És com la rosada que ens amara i no podem defugir els seus efectes, quedem

Com la rosada

molls com ella. Quedem plens de l'Esperit que ens mulla, gairebé sense adonar-nos, però que al cap d'una estona ens percebem xops. Una presència discreta però real, pels seus efectes.

A nosaltres ens correspon, destil·lar i aprofitar aquesta Aigua de Vida que ens arriba per renovar-nos i mantenir-nos frescos. L'opció a fer és cla-

ra, viure d'aquesta aigua. Ser autèntics receptacles d'Esperit Sant, deixar que entri en els racons més eixuts de la nostra ànima i s'hi acumuli «com la rosada» per transformar-nos, consagrar-nos, en possessió seva.

El dia que ens trobem totalment amarats de l'Aigua de Vida haurem assolit la nostra veritable essència, ser participants de l'Amor Diví.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

ECO DE LA PALABRA

El «hoy» de Dios (II):
Las huidas

El «hoy» de Dios es, pues, el instante presente. El momento actual, decimos, «es mío», es mi vida, la que sufro, la que disfruto, sobre la cual decido libremente. Sí es tu momento, también el mío, el nuestro. Pero, igualmente, este momento, y no otro, es el de Dios...

Sin embargo, hemos de reconocer que tantas veces estamos tentados de huir. Especialmente, cuando el momento actual es complejo y está lleno de sufrimiento. No queremos asumirlo y huimos de él con subterfugios. Huidas todas engañosas, seductoras, tranquilizantes, que no curan de verdad.

Hay muchas huidas, que evitan afrontar la realidad presente.

—Negar o dejar a un lado el presente, refugiándose en el pasado. Es la nostalgia y la mitificación de lo que se hizo y se vivió. Igualmente, buscando el refugio en el futuro, donde se descubre la utopía, que conquistaremos si triunfa nuestro ideal y nuestro programa de cambio.

—Otra huida es consolarse con el mero pensamiento. Es decir, elucubrar sobre los culpables de la situación actual, así como sobre las soluciones que «se tendrían que tomar».

—Otra huida-refugio, particularmente engañosa, es entregarse al activismo. Tener la impresión de que la acción, «hacer muchas cosas», es realmente hacer algo, cuando en realidad nada cambia en su profundidad.

—En el terreno de la vida religiosa se da también una huida del presente real, que viene disfrazada de un buen hacer. Es la huida a una religiosidad hiperactiva y sensiblera, que da sensación de descanso y de cumplimiento de lo que Dios pide.

—Hay otras muchas huidas del momento, como el refugio en el placer compensatorio, en el sueño de un triunfo personal, el quedarse en todo lo externo, sin esforzarse en profundizar qué ocurre actualmente en el corazón...

Bien mirado, todas las huidas de la realidad son actos de idolatría.

Los ídolos son construcciones humanas, fruto de nuestras manos: ideologías, construcciones imaginativas, obras, sistemas, sensaciones del «yo», etc. Pero tienen la particularidad de haber sido elevadas por nosotros a la categoría de cosas absolutas, como si fueran dioses, aquello que buscamos por encima de todo, a lo que todo se subordina, porque es fuente segura de tranquilidad.

Entendemos el primer precepto del Decálogo:

«Soy el Señor tu Dios, que te saqué de la esclavitud. No tendrás otros dioses. Amarás a Dios con todo el corazón» (cf. Lv 20,1-17).

He oído que el monje Evagrio Póntico (siglo IV) advirtió: «El monje que huye de la celda, no sólo huye de Dios, sino también de sí mismo». El gran escritor alemán, convertido del protestantismo al catolicismo, H. Schlier, escribió sobre 1Cor 10,11:

«Fácilmente no nos damos cuenta de que para nosotros ha llegado ya el fin de los tiempos, es decir, nuestro tiempo es el del fin y ha comenzado el tiempo de Dios. Nos aferramos al pasado y, más aún, al futuro, y no percibimos que ambos están anulados por el presente del tiempo de Dios.»

El instante presente no es fácil. Pero en él te quiere Dios, en ese momento Él sigue amándote, porque ese momento forma parte del nuevo tiempo inaugurado por Jesucristo. Ese nuevo tiempo, sin salir todavía de la historia humana, es el definitivo: «ya nada podrá apartarnos del amor de Cristo». No hemos de huir. Pase lo que pase hoy, en nuestra historia presente, seguirá siendo «el hoy de Dios».

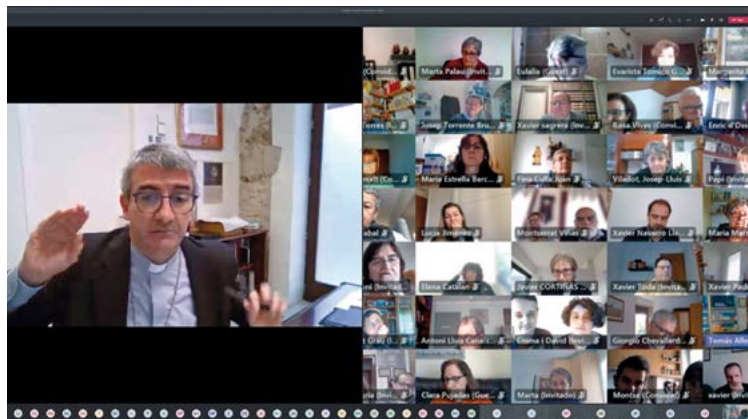
† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Jornada interdiocesana
d'Apostolat Seglar

Més de 200 persones de totes les diòcesis amb seu a Catalunya i Mallorca van seguir la jornada organitzada per la Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar de Catalunya (CIAS), el dissabte 20 de febrer de manera online.

Mons. Xavier Novell, bisbe delegat per a l'Apostolat Seglar a Catalunya, va saludar els assistents i emmarcà la jornada en continuïtat amb el treball realitzat darrerament, tant pel que fa al Congrés de Laics celebrat a Madrid el 2020 (Pueblo de Dios en salida) com amb les darreres jornades d'Apostolat Seglar de Catalunya i els cursos d'acompanyament per a laics, organitzats per la CIAS.

Per aquest motiu la jornada se centrà en «Acompanyar la llibertat en Crist. L'acompanyament comunitari». Fou Mons. Antoni Vadell,

bisbe auxiliar de Barcelona, qui feu la conferència inicial, explicant quines han de ser les característiques que defineixen una comunitat cristiana, incidint en la importància de les relacions humanes que la configuren.

Seguidament, es dugué a terme una estona de treball en petits grups on calia respondre dues

qüestions centrades bàsicament en els aspectes a ressaltar de la ponència i en allò que necessitem de la nostra comunitat cristiana per descobrir la pròpia vocació laïcal.

A continuació, es posaren en comú les aportacions de cada grup i Mons. Antoni Vadell va recollir-les amb una reflexió final.

IX Seminari d'Estudi sobre el Catecumenat
Seminari Conciliar de Barcelona
Carrer Diputació, 231 · 08012 Barcelona

El Catecumenat d'infants: una oportunitat per la família, la parròquia i l'escola
13 de Març de 2021

Matrícula gratuïta
Els participants s'han d'inscriure prèviament
L'assistència pot ser presencial o telemàtica. Els assistents telemàtics rebran un enllaç per connectar-se.

IX Seminari
d'Estudi sobre
el Catecumenat

Dissabte 13 de març, al matí, està prevista aquesta activitat formativa, sobre «El Catecumenat d'infants: una oportunitat per la família, la parròquia i l'escola», organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC). Hi intervindran el bisbe auxiliar de Barcelona, Antoni Vadell, i Mn. Joan Àguila, president i director del SIC, respectivament. L'assistència pot ser presencial, al Seminari Conciliar de Barcelona, o telemàtica. Per a formalitzar la inscripció i per a més informació: secretaria@sicb.e.telefonica.net, tel. 933 021 041 (de 8 a 13 h).

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Resar i estimar, heus aquí la vigilància. Quan l'Església adora a Déu i serveix al proïsme, no viu en la nit. Encara que estigui cansada i abatuda, camina cap al Senyor. Invoquem-lo: Veniu, Senyor Jesús, et necessitem» (28 de novembre).

@Pontifex: «Avui com ahir, en l'arrel de l'esclavitud es troba una concepció de la persona humana que admet la possibilitat de tractar-la com un objecte, de calcigar la seva dignitat. L'esclavitud d'avui és la nostra indignitat, per-

què ens lleva la dignitat a tots nosaltres» (2 de desembre).

@Pontifex: «La gràcia de Déu canvia la vida: ens pren com som, però no ens deixa mai com som» (2 de desembre).

@Pontifex: «El primer pas de la fe és dir-li al Senyor que el necessitem, que necessitem la seva proximitat. D'aquesta manera, invocant la seva proximitat, exercitem la nostra vigilància» (3 de desembre).

Pregar en temps de pandèmia

És evident que en aquesta *era Covid*, l'activitat de les parròquies es pot veure obligada a reduir-se de manera dràstica, gairebé a mínims... Per exemple, l'Arxiprestat de Sant Vicenç dels Horts ha viscut una experiència de dol, de pèrdua, amb el traspàs del rector de Sant Antoni de Pàdua, el salesià P. Faustí Gutiérrez, tot i que el plantejament és buscar la manera de donar-li continuïtat a la vida d'aquesta comunitat parroquial. Circumstàncies com aquestes fan experimentar la pobresa de recursos amb la qual naveguem en aquesta tempesta existencial. I també, que és sobretot Déu qui ens hi acompanya amb el seu Esperit de vida.

Per això, tal i com es diu al material de l'Objectiu Diocesà d'enguany, «malgrat tot, hauríem de fer tot el possible perquè la parròquia —i evidentment el capellà— no donessin el testimoni de tancament absolut i còmode», sinó al contrari, transmetre «el missatge de “no podem fer res, però estem atents a vosaltres, em preocupeu, la parròquia prega, pensa, us acompanya amb allò que pot”».

Des de Sant Sadurn d'Anoia, ens expliquen: «Durant el temps quaresmal diverses parròquies de l'Arxiprestat d'Anoia oferim una pregària al Sant Crist pels afectats per la pandèmia. Junt amb el Via Crucis hem dedicat una estona al silenci i la pregària

per tots els qui més han viscut i estan vivint la pandèmia per motius sanitaris, pel traspàs d'éssers estimats o per la situació laboral incerta».

Unint pregària i ajuda fraterna, a Gavà s'ha iniciat durant el mes de febrer una experiència dinamitzada per la Comunitat de Sant'Egidio: cada dissabte, a les 19 h, hi ha una estona de pregària a la Parròquia de Sant Pere, oberta a tothom, en la qual es reuneixen voluntaris i fidels, també de les poblacions veïnes, que durant la tarda han estat acompanyant persones sense sostre de la ciutat que solen recollir-se en una zona d'acampament de la ciutat.

Una eina privilegiada de pregària és la Bíblia. Estudiar-la, conèixer-la cada cop més, pot ser un camí per a créixer en la unió amb Déu i en el compromís de vida cristià. En aquest temps és molt difícil convocar i mantenir els grups bíblics de forma presencial. Però també hi ha algunes iniciatives per mantenir-los en funcionament telemàticament, com a espai de reflexió, formació i fins i tot pregària. A Sant Pere de Ribes, el grup d'estudi d'Evangeli continua fent-se però no presencialment: cada setmana s'envia telemàticament el material per reflexionar i pregar a casa. I a Capellades, precisament en aquest temps, ha nascut un grup de Bíblia, a petició d'algunes persones amb interès de poder entendre millor el que llegim a les Sagrades Escriitures.

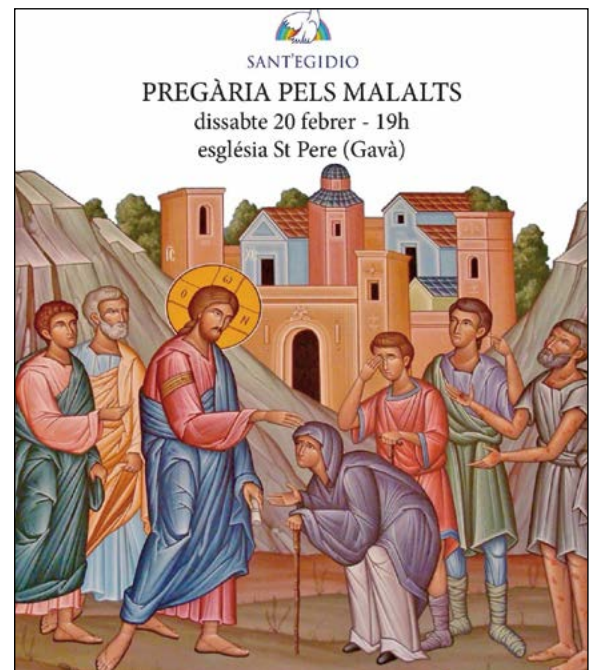
Coneixes més exemples de com créixer més en aquest temps de pandèmia? Segur que sí... Fem circular les iniciatives, per aprendre i gaudir els uns dels altres, de l'obra que Déu fa aquí i allà.

Escriu-nos a

premsa@bisbatsantfeliu.cat

Pregària al Sant Crist de Sant Sadurn d'Anoia

Pregària de la Comunitat de Sant'Egidio a Gavà

AGENDA

- ▶ **4t diumenge de Quaresma, 14 de març.** Conferència quaresmal impartida pel bisbe Agustí, a les 17.30 h, sobre la figura de sant Josep que acompanya l'Església vers la Pasqua, en el marc de l'Any de Sant Josep que vivim com a Església universal. Amb acompanyament musical. Posteriorment, a les 19 h, eucaristia presidida pel bisbe Agustí.
- ▶ **Recés a la Casa de Betània.** Diumenge 21 de març. Predicarà el P. Francesc Sánchez, ofm cap, sobre el tema «Acceptació i indiferència davant la Passió del Senyor». Serà presencial, amb les mesures oportunes de seguretat. Més informació: Montserrat Solà, Casa de Betània (c/ Bonavista, 37 - tel. 933 751 102 - Cornellà de Llobregat).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

- 8. ■ Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [2Re 5,1-15a / Sl 41 / Lc 4,24-30]. Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fund. a Granada de l'Orde Hospitalari (OH), patró dels malalts i dels bombers; sant Veremon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Niça, mr.
- 9. ■ Dimarts** [Dn 3,25.34-43 / Sl 24 / Mt 18,21-35]. Santa Francesca Romana (1384-1440), rel. viuda, fund. de les Oblates benedictines. *Sant Feliu de Llobregat*: sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. IV). Sant Dagobert, laic.
- 10. ■ Dimecres** [Dt 4,1.5-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19]. Sant Simplicí, pa-

pa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Càndid o Candi, mr.; santa Maria Eugènia de Jesús Milleret de Brou, vg., fund. de les Religioses de l'Assumpció.

11. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / Sl 94 / Lc 11,14-23]. Sant Eulogi, prev. de Còrdova i mr. (859); santa Àurea, vg., abadesa de Villavelayo (Castella).

12. ■ Divendres [Os 14,2-10 / Sl 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Inocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar mr. (295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfan, monjo; sant Lluís Orione, prev. salesià.

13. ■ Dissabte [Os 6,1-6 / Sl 50 / Lc 18,9-14]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.

14. ■ Diumenge vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [2Cr 36,14-16.19-23 / Sl 136 / Ef 2,4-10 / Jo 3,14-21]. Es poden llegir les lectures del cicle A: 1S 16,1b.6-7.10-13a / Sl 22 / Ef 5,8-14 / Jo 9,1-41 (o bé, més breu: 9,1.6-9.13-17.34-38). Sant Arnal, abat benedictí i mr. (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica.

Diumenge III de Quaresma (B)

COMENTARI

«Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies»

Tots sabem que és molt fàcil que les institucions es vagin deteriorant. Això passava amb el temple de Jerusalem. Per presentar els sacrificis calien els animals, vedells, moltons, coloms i també el canvi de moneda. Però tot això aviat es va convertir en un gran negoci sobretot per les classes sacerdotals i va enfosquir el sentit original: ajudar el pelegrins a complir el seu desig d'ofrir una ofrena al Senyor. Per això el gest de Jesús, primàriament és el de purificació, de correcció dels abusos. Fàcilment el servei es convertia en negoci. Per això les paraules de Jesús: *No convertiu en mercat la casa del meu Pare*. Però Jesús va més enllà. Ell inaugura un temps nou, en les relacions de l'home amb Déu. Ell substitueix el temple de Jerusalem, que era la institució més significativa d'Israel, per la seva persona. Per trobar-se amb Déu ara no cal el temple sinó l'encontre amb Jesús que és el nou temple, el lloc on habita Déu. Inaugura un temps nou, una nova realitat, com ho indicava el vi nou de Canà.

La lectura primera ens recorda els deu manaments, més desenvolupats en alguns casos, com per exemple en la prescripció del repòs del dissabte o bé la prohibició de fer-se imatges de Déu.

Aquests deu manaments són el compromís del poble en l'antiga aliança que Déu feu amb Israel. Però Jesús amb la seva mort i resurrecció inaugura una nova aliança: *Destruïu aquesta santuari i jo el reconstruiré en tres dies*. En Jesús mateix, en la seva mort i resurrecció hi ha la nova aliança de Déu amb els homes.

Per això Pau diu: *Nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus i per als altres un absurd però nosaltres hi veiem el poder i la saviesa de Déu*. Cal treure dels nostres temples tota aparença de negoci o de mercat però la nostra vida cristiana no s'ha de limitar a anar a l'església sinó que cal l'encontre amb el Crist crucificat però ressuscitat. No caiguem en la rutina de les pregàries al temple sinó trobem-nos cara a cara amb el Crist viu, l'autèntic temple de Déu.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 20,1-17) (Versió abreujada)

En aquells dies, Déu digué aquestes paraules: «Jo soc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge. No tinguis altres déus fora de mi.

No prenguis en va el nom del Senyor, el teu Déu, perquè el Senyor no deixa sense càstig el qui pren en va el seu nom. Celebra el repòs sagrat del dissabte.

Honra el pare i la mare, i tindràs llarga vida al país que et dona el Senyor, el teu Déu. No matis. No cometis adulteri. No robis. No declaris falsament contra un altre. No desitgis la casa d'un altre, ni tampoc la seva esposa, el seu criat, la seva criada, el seu bou o el seu ase; ni res que sigui d'ell.»

▶ Salm responsorial (18)

R. *Senyor, vós teniu paraules de vida eterna.*

És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dona seny als ignorants. R.

Els preceptes del Senyor són planers, / omplen el cor de goig; / els manaments del Senyor són transparents, / il·luminen els ulls. R.

Venerar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justíssims. R.

Són més desitjables que l'or fi, / més que l'or a mans plenes; / són més dolços que la mel regalimant de la bresca. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,22-25)

Germans, els jueus demanen signes prodigiosos, els grecs volen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als altres un absurd. Però aquells que Déu ha cridat, tant jueus com grecs, veuen en ell el poder i la saviesa de Déu, perquè en l'absurd de l'obra de Déu hi ha una saviesa superior a la dels homes, i en la debilitat de l'obra de Déu hi ha un poder superior al dels homes.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 2,13-25)

Quan s'acostava la Pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare.» Els deixebles recordaren allò que diu l'Esriptura: «El zel del vostre temple em consumia.» Llavors els jueus el van interrogar: «Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això?» Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies.» Els jueus respongueren: «Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, i tu el vols reconstruir en tres dies?» Però ell es referia al santuari del seu cos. Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'Esriptura i en aquesta paraula de Jesús. Durant la seva estada a Jerusalem en ocasió de la peregrinació de Pasqua, molts, veient els miracles que feia, cregueren en el seu nom. Però Jesús no hi confiava, perquè els coneixia tots; no tenia cap necessitat que li revelessin el que són els homes; ell sabia prou que hi ha a l'interior de cada home.

▶ Lectura del libro del Éxodo (Éx 20,1-17) (Versión abreviada)

En aquellos días, el Señor pronunció estas palabras: «Yo soy el Señor, tu Dios, que te saqué de la tierra de Egipto, de la casa de esclavitud. No tendrás otros dioses frente a mí. No pronunciarás el nombre del Señor, tu Dios, en falso. Porque no dejará el Señor impune a quien pronuncie su nombre en falso. Recuerda el día del sábado para santificarlo. Honra a tu padre y a tu madre, para que se prolonguen tus días en la tierra, que el Señor, tu Dios, te va a dar. No matarás. No cometerás adulterio. No robarás. No darás falso testimonio contra tu prójimo. No codiciarás los bienes de tu prójimo. No codiciarás la mujer de tu prójimo, ni su esclavo, ni su esclava, ni su buey, ni su asno, ni nada que sea de tu prójimo.»

▶ Salmo responsorial (18)

R. *Señor, tú tienes palabras de vida eterna.*

La ley del Señor es perfecta / y es descanso del alma; / el precepto del Señor es fiel / e instruye a los ignorantes. R.

Los mandatos del Señor son rectos / y alegran el corazón; / la norma del Señor es límpida / y da luz a los ojos. R.

El temor del Señor es puro / y eternamente estable; / los mandamientos del Señor son verdaderos / y enteramente justos. R.

Más preciosos que el oro, / más que el oro fino; / más dulces que la miel / de un panal que destila. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 1,22-25)

Hermanos: Los judíos exigen signos, los griegos buscan sabiduría; pero nosotros predicamos a Cristo crucificado: escándalo para los judíos, necedad para los gentiles; pero para los llamados —judíos o griegos—, un Cristo que es fuerza de Dios y sabiduría de Dios. Pues lo necio de Dios es más sabio que los hombres; y lo débil de Dios es más fuerte que los hombres.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 2,13-25)

Se acercaba la Pascua de los judíos y Jesús subió a Jerusalén. Y encontró en el templo a los vendedores de bueyes, ovejas y palomas, y a los cambistas sentados; y, haciendo un azote de cordeles, los echó a todos del templo, ovejas y bueyes; y a los cambistas les esparció las monedas y les volcó las mesas; y a los que vendían palomas les dijo: «Quitad esto de aquí: no convirtáis en un mercado la casa de mi Padre». Sus discípulos se acordaron de lo que está escrito: «El celo de tu casa me devora». Entonces intervinieron los judíos y le preguntaron: «¿Qué signos nos muestras para obrar así?». Jesús contestó: «Destruid este templo, y en tres días lo levantaré». Los judíos replicaron: «Cuarenta y seis años ha costado construir este templo, ¿y tú lo vas a levantar en tres días?». Pero él hablaba del templo de su cuerpo. Y cuando resucitó de entre los muertos, los discípulos se acordaron de que lo había dicho, y creyeron a la Escritura y a la palabra que había dicho Jesús. Mientras estaba en Jerusalén por las fiestas de Pascua, muchos creyeron en su nombre, viendo los signos que hacía; pero Jesús no se confiaba a ellos, porque los conocía a todos y no necesitaba el testimonio de nadie sobre un hombre, porque él sabía lo que hay dentro de cada hombre.